

Arrest

nr. 92 158 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Degan HASSAN IBRAHIM, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 22 januari 2012 het Rijk binnen en diende op 26 januari 2012 een asielaanvraag in. Op 26 juni 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Dire Dawa en te behoren tot de etnische groep Habr Gadid (sic) (< Hawiye).

U werd op 26 juni 1993 geboren te Dire Dawa en woonde aldaar in de wijk Polize Meret met uw beide ouders en uw broers F., L. en N.. In 2001 stierf de tweede echtgenote van uw vader, de Somalische M.M.I. (< Hawiye), om een u onbekende reden en trokken haar zonen en aldus uw halfbroers langs vaderszijde, A. en H., in in uw ouderlijke woning in de wijk Polize Meret in Dire Dawa. Op 28 mei 2007 stierf uw vader, H.I., ten gevolge van een auto-ongeluk dat plaatsvond op een u onbekende plaats in Ethiopië. Uw broer F. H. H. [O.V. nr. 6.271.542] raakte ernstig gewond in dit auto-ongeluk. Uw moeder R.A.W. [O.V. nr. 6.271.542 – C.G. nr. 08/13249] begaf zich ter plaatse en ontfermde zich over uw gewonde broer F.. Uw moeder reisde onmiddellijk door naar Kenia met F. en vervolgens besloot uw moeder R.A.W. [O.V. nr. 6.271.542 – C.G. nr. 08/13249] met uw gewonde broer F. H. H. [O.V. nr. 6.271.542] in 2008 naar België te reizen omwille van medische redenen. Sinds het overlijden van uw vader en het vertrek van uw moeder in 2007 bleef u alleen achter met uw 2 broers, L. en N., en 2 halfbroers, A. en H., in de echtelijke woning van uw ouders in de wijk Polize Meret te Dire Dawa. Uw grootmoeder en tantes kwamen jullie vaak bezoeken en ontfermden zich over jullie. Uw nonkel langs vaderszijde, A. I., hielp jullie financieel. Uw nonkel langs vaderszijde, A. I., vertelde u steeds dat u op een dag zou huwen met een rijke man. Uw nonkel langs vaderszijde, A. I., zette zijn financiële steun plots stop waarop u en uw broers in december 2009 verhuisden naar Shinile alwaar uw grootmoeder langs moederszijde, Dall Mohamud, woonde. U en uw broers trokken in bij uw grootmoeder langs moederszijde, Dall Mohamud. Ongeveer in maart 2010 maakte u via een vriendin, Sa'ada A. Yusuf genaamd, kennis met haar studiegenoot H. Ali Osman (< Issa). H. Ali Osman studeerde Business Management aan de universiteit Lucy College. Uw grootmoeder langs moederszijde, Dall Mohamud kreeg diabetes. Uw nonkel langs vaderszijde, A. I., kwam naar uw grootmoeders woning en vroeg jullie om terug te keren naar Dire Dawa en verklaarde u en uw broers opnieuw financieel te zullen steunen. In juni 2010 keerde u samen met uw grootmoeder en uw broers terug naar uw ouderlijke woning in de wijk Polize Meret in Dire Dawa. In juni 2010 studeerde u af aan de middelbare school genaamd Polize Meret-school. In juni 2010 startte u een liefdesrelatie met H. Ali Osman. H. Ali Osman huurde een studentenkamer in de wijk Depo te Dire Dawa. In september 2010 begon u te studeren aan de universiteit Lucy College alwaar u de studies Information Technology (IT) volgde. In mei 2011 zette u uw studies aan de universiteit Lucy College stop. Op 1 augustus 2011 huwde u buiten het medeweten van uw familieleden te Harar met uw verloofde, H. Ali Osman. Na het huwelijk bleef u echter gewoon bij uw grootmoeder wonen in voormalige ouderlijke woning in de wijk Polize Meret in Addis Ababa. Uw nonkel langs vaderszijde, A. I., vertelde u in oktober 2011 dat u diende te huwen met een clangenoot, de meer dan zeventig jaar oude H.D.D. (< Hawiye). U repliceerde dat u niet in het huwelijk wilde treden met een oude man. Uw nonkel langs vaderszijde, A. I., vertelde u dat u onder zijn hoede was en dat u niet het recht had om hem tegen te spreken. U verklaarde dat u nog liever zelfmoord pleegde dan met de oude man te huwen waarop uw nonkel langs vaderszijde, A. I., u zei dat u diende na te denken over het voorstel. Eén week later kwam Ilhan, de dochter van uw nonkel langs vaderszijde, A. I., naar u toe en vertelde u dat oudsten verzamelden in haar ouderlijke woning en een huwelijksdatum voor u en H.D.D. aan het vastleggen waren. Vervolgens vertrok Ilhan en telefoneerde u onmiddellijk naar uw echtgenoot, H. A.O., die u vertelde dat hij u onmiddellijk zou komen ophalen. Op 24 oktober 2011 verliet u uw ouderlijke woning en dook u onder in de woning van de zus van uw echtgenoot, Einab, te Dire Dawa. Op 27 oktober 2011 verliet u samen met uw echtgenoot, H. A.O., Dire Dawa en reisden jullie naar Addis Ababa alwaar jullie arriveerden op 28 oktober 2011. U en uw echtgenoot, H. A.O., trokken in Addis Ababa in bij een vriend van uw schoonbroers, B.T. genaamd. U en uw echtgenoot, H. A.O., wilden uw moeder in België vervoegen doch wegens geldgebrek besloot u alleen Ethiopië te verlaten. Op 20 januari 2012 verliet u Addis Ababa en reisde u met een directe vlucht van Ethiopian Airlines naar Brussel (België) alwaar u op 21 januari 2012 landde. U vroeg asiel aan op 26 januari 2012. U bent momenteel 7 maanden zwanger van uw echtgenoot, H. A.O..

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder CGVS) dat u vreest gedood te worden door uw nonkel langs vaderszijde, A. I., (zie gehoorverslag CGVS dd. 18 juni 2012, p. 35) omdat u vluchtte van het door hem geregelde gedwongen huwelijk met de meer dan zeventig jaar oude H.D.D. (p. 9).

Echter, u legde diverse vage, weinig aannemelijke en weinig verenigbare verklaringen af die de geloofwaardigheid van het door u ingeroepen 'gedwongen huwelijk' in ernstige mate ondermijnen.

Ten eerste kan worden opgemerkt dat enkele anachronismen in de door u afgelegde verklaringen en tussen uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten de kern van uw asielrelaas in ernstige mate op de helling zetten. Zo verklaarde u in de door u ingevulde vragenlijst van het CGVS (dd. 6 februari 2012, punt 3.6) alsook tijdens uw gehoor voor het CGVS dat u op 1 augustus 2011 te Harar huwde met uw geliefde, H. A.O. (p. 10) en u voegde er aan toe dat de huwelijksdatum van uw huwelijk met H. A.O. in Ethiopische kalender 25 Hamle 2003 is hetgeen overeenkomt met de eerder door u gemelde huwelijksdatum 1 augustus 2011 (zie informatie in administratief dossier). U verklaarde in dit verband dat u en H. A.O. besloten in Harar te huwen omdat jullie zich wilden verstoppen voor uw verwanten die u mogelijks zouden doden (p. 10) omdat uw nonkel immers de wil had om u uit te huwelijken aan een oude rijke man (p. 10). Wat betreft de uw besluit om in het huwelijk te treden met H. A.O. verklaarde u dat u aan uw verloofde H. A.O. verteld had dat u onder ernstige druk stond om met een oude man te huwen (p. 15) waarop H. A.O. u zou gezegd hebben dat het beter zou zijn dat jullie in het huwelijk zouden treden (p. 15). U voegde hier nog aan toe dat H. A.O. u in feite al vanaf de eerste dag dat jullie elkaar ontmoet hadden voorgesteld had om te huwen (p. 16) doch dat u hier niet onmiddellijk op inging en u verklaarde in deze zin "ik ging pas akkoord met het huwelijk nadat de druk op mij toenam om te huwen met de oude man" (p. 15). U had eerder eveneens verklaard dat u in mei 2011 uw studies stopzette omwille van de reden dat uw nonkel wilde dat u zou huwen met een 70 jaar oude man (p. 9). In deze zin is het dan ook bijzonder merkwaardig dat u vervolgens herhaaldelijk verklaarde dat u pas voor het eerst in oktober 2011 vernam van uw nonkel langs vaderszijde, A. I., dat u zou uitgehuwelijkt worden aan een oude man (p. 16) en dat uw nonkel langs vaderszijde, A. I., u in oktober 2011 voor het eerst vertelde dat hij een echtgenoot voor u had gevonden (p. 25-26). U voegde hier aan toe dat u vermoedde dat de oude man, H.D.D., zelf pas in oktober 2011 aan uw nonkel langs vaderszijde, A. I., gevraagd had of hij met u kon huwen (p. 31) en dat uw nonkel langs vaderszijde, A. I., vervolgens onmiddellijk naar u toe kwam om u te melden dat hij een huwelijkskandidaat voor u gevonden had (p. 31). Bijgevolg kan gezegd worden dat aan uw beweringen dat u het besluit nam op 1 augustus 2011 in het geheim in het huwelijk te treden met uw geliefde, H. Osman Ali, omdat u onder ernstige druk stond te huwen met de oude H.D.D. geen enkel geloof meer gehecht kan worden. Eveneens kan aldus geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u uw studies reeds in mei 2011 diende stop te zetten omwille het aanstaande gedwongen huwelijk. Uw beweringen dat uw nonkel langs vaderszijde, A. I., u reeds als kind vertelde dat hij u zou uithuwelijken aan een rijke man (p. 16) en uw nonkel langs vaderszijde, A. I., u meer bepaald sinds de dood van uw vader in 2007 steeds vertelde dat u op een dag zou huwen met een rijke man (p. 23) doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangezien u verklaard had dat uw nonkel langs vaderszijde, A. I., u – naast het huwelijksvoorstel gedaan in oktober 2011 om te huwen met H.D.D. – nooit eerder andere huwelijkskandidaten had voorgesteld (p. 30) en aldus nooit eerder dan oktober 2011 concrete stappen ondernam om u uit te huwelijken. U voegde hier bovendien aan toe dat u voorafgaand aan het door uw nonkel, A. I., gedane huwelijksvoorstel in oktober 2011 nooit eerder problemen kende met uw nonkel (p. 31). Daarnaast had u tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaard dat uw vader, H.I. (p. 4) op 28 mei 2007 gestorven was in een auto-ongeluk (p. 4) en dat uw moeder in 2007 de echtelijke woning verliet en nooit meer huiswaarts keerde (p. 6) doch in plaats daarvan via Kenia naar België verhuisde (p. 6-7). U verklaarde in dit verband dat u vanwege het overlijden van uw vader en de afwezigheid van uw moeder onder de hoede viel van uw nonkel langs vaderszijde, A. I. (p. 23) en dat indien uw vader en moeder er nog zouden geweest zijn uw nonkel niet het recht zou gehad hebben u onder dwang uit te huwelijken (p. 23). In dit opzicht is het dan ook merkwaardig dat u uw persoonlijke Ethiopische identiteitskaart voorlegde die uitgereikt werd op 29 november 2010 [20/03/2003 volgens de Ethiopische kalender] en die vermeldt dat de persoon die dient gecontacteerd te worden in geval van nood H.I. is (p. 21-22) (zie informatie in administratief dossier). Het is dan ook bijzonder merkwaardig dat wijlen uw vader, H.I., (p. 4) op dit document vermeld zou staan temeer u meermaals verklaarde dat u sinds het overlijden van uw vader onder uw nonkel langs vaderszijde, A. I., zijn hoede stond (p. 23 en p. 32).

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u kan worden omschreven als een zelfstandige en hoger opgeleide vrouw hetgeen uw beweringen dat u indien u in Ethiopië zou gebleven zijn onmogelijk kon ontkomen aan een gedwongen huwelijk met H.D.D. toch danig relativeert. Vooreerst verklaarde u dat uw nonkel, A. I., reeds sinds 2007 zou gezegd hebben dat zijn plan was om u uit te huwelijken aan een rijke man (cf. supra) en dit omdat hij in dat geval de verantwoordelijkheden voor u en uw broers niet meer diende te dragen (p. 13) en het een oplossing

zou brengen voor alle geldproblemen (p. 31). In dit licht is het dan ook bijzonder merkwaardig dat uw nonkel u pas voor het eerst in oktober 2011 een concreet huwelijksvoorstel zou gedaan hebben en in tussentijd uw studies bekostigde (p. 25) die u onafgebroken volgde (p. 8) sinds de dood van uw vader en het vertrek van uw moeder in 2007. U verklaarde in dit verband namelijk dat u de middelbare school afrondde in juni 2010 (p. 8) en in september 2010 universitaire studies aanving (p. 9) aan de universiteit Lucy College (p. 25). Wanneer de interviewer van het CGVS u opwierp "Waarom betaalde hij [uw nonkel langs vaderszijde A. I.] uw studies indien hij van plan was u uit te huwelijken aan een rijke man?" (p. 25) repliceerde u in vage bewoordingen "Dat weet ik niet, ik weet dat hij niet geïnteresseerd was in mijn studies maar weerhield me niet van ze te volgen" (p. 25). Nochtans had u eerder verklaard dat uw nonkel u en uw broers naar aanleiding van jullie verhuis naar Shinile in 2009 (p. 7-8) jullie in juni 2010 kwam vragen om terug te keren naar Dire Dawa met de belofte jullie opnieuw financieel te zullen steunen (p. 8) onder meer omdat uw nonkel vond dat jullie in Shinile te ver van jullie school in Dire Dawa woonden – meer bepaald 10 minuten per bus volgens uw verklaringen (p. 8). Vervolgens kan worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u er klaarblijkelijk ongehinderd een zelfstandige levensstijl op nahield. Zo verklaarde u dat u na het vertrek van uw moeder in 2007 tot december 2009 alleen met uw broers in de ouderlijke woning verbleef (p. 7) doch vaak bezocht werd door tantes en uw grootmoeder (p. 7). Ook verklaarde u in juni 2010 een liefdesrelatie begonnen te zijn met H. A.O. (p. 13), dat u H. A.O. sinds juni 2010 dagelijks ontmoette na schooltijd (p. 13), dat u vaak met H. A.O. naar de door hem gehuurde studentenkamer ging in de wijk Depo in Dire Dawa (p. 13), dat u en H. A.O. sinds jullie elkaar ontmoet hadden steeds samen rondhingen (p. 15), dat u en H. A.O. soms samen naar cafés gingen (p. 15) en dat u en H. A.O. soms samen naar de cinema gingen (p. 15). De door u beschreven levensstijl die u er op na kon houden staat haaks op uw beweringen die doen uitschijnen dat uw nonkel langs vaderszijde, A. I., een conservatief en aan de traditie en Somali-cultuur gehecht persoon was. Daarenboven blijkt dat u klaarblijkelijk onopgemerkt een huwelijk kon afsluiten met H. A.O., die tevens tot de etnische groep Somali behoorde (p. 11) en dat de familieleden van H. A.O., waaronder zijn moeder, nonkels, neven, broers en zussen allemaal akkoord gingen met het huwelijk (p. 11-12). Gezien het profiel van uw echtgenoot, meer bepaald een derdejaarsstudent Bachelor Business Management aan de universiteit Lucy College (p. 14) alsook een etnische Somali (p. 11) is het in dit opzicht dan ook enigszins bevreemdend dat u verklaarde dat u nooit enige poging deed om aan uw nonkel de toestemming te vragen om met H. A.O. te mogen huwen (p. 16) temeer blijkt dat er op dat moment – u huwde op 1 augustus 2011 – nog geen sprake was van het feit dat uw nonkel u wilde uithuwelijken aan de oude man, H.D.D. (p. 16). Wanneer de interviewer van het CGVS u in dit verband de vragen stelde "Waarom vroeg u voorafgaand aan uw huwelijk op 1 augustus 2011 nooit de toestemming aan uw familieleden voor dit huwelijk? Waarom deed u het verborgen?" (p. 16), "Waarom verborg u uw huwelijk?" (p. 16) en "Waarom vroeg u uw nonkel nooit of u kon huwen met H.?" (p. 12) repliceerde u slechts te weten dat uw familieleden niet akkoord zouden gaan (p. 16) en dat uw nonkel niet akkoord zou gaan (p. 12) hetgeen toch louter speculatief genoemd kan worden in het licht van uw eerdere verklaring dat u voorafgaand aan het huwelijksvoorstel van uw nonkel – pas in oktober 2011 – nooit problemen gehad had met uw nonkel (p. 31). Tot slot is het merkwaardig dat ook uw schoonfamilie, de familieleden van H. A.O. die allemaal akkoord gingen met uw huwelijk (cf. supra) schijnbaar geen enkele poging ondernamen om via onderhandelingen uw familieleden, en uw nonkel in het bijzonder, te proberen overtuigen om het huwelijk te accepteren (p. 35) en u vergoelijkte deze vaststelling met de woorden "Ze [uw schoonfamilie] wisten toch al dat mijn nonkel niet akkoord zou gaan (p. 35) hetgeen wederom een louter speculatieve verklaring is.

Ten derde kan worden opgemerkt dat ook uw kennis over de meer dan 70-jarige man, H.D.D., alwaar u volgens uw verklaringen mee moest huwen alsook het op til staande huwelijk ernstige lacunes vertoont. Zo had u in de door u ingevulde vragenlijst van het CGVS (dd. 6 februari 2012) verklaart slechts te weten dat u moest huwen met een man genaamd Daud (punt 3.4) – aangezien Haji de titel is voor iemand die de pelgrimstocht volbracht – (p. 9). Tijdens uw gehoor het CGVS verklaarde u dan wel weer te weten dat de man met voornaam Daud zijn familienaam Direr luidde (punt 9) doch u verklaarde zijn derde naam niet te kennen (p. 9) hoewel hij volgens uw beweringen toch wel degelijk over een derde naam zou beschikken (p. 9). U kon voorts de subclan van Hawiye van H.D.D. niet toelichten (p. 26), verklaarde dat H.D.D. eigenaar was van vele groothandels (p. 27) doch kon het aantal groothandels niet schatten (p. 27) en kon u slechts één van deze vele groothandels situeren (p. 27). Hoewel u verklaarde dat H.D.D. vele goederen verkocht in zijn groothandels kon u slechts 2 goederen – sigaretten en wisselstukken van voertuigen – benoemen (p. 27). U wist niet van waar H.D.D. de goederen voor zijn groothandels importeerde (p. 27) noch kon u namen van zijn werknemers benoemen (p. 28) hoewel u toch verklaard had dat H.D.D. werknemers in dienst had (p. 28). U kon

evenmin toelichten hoelang H.D.D. al werkzaam was als groothandelaar (p. 30) en beweerde niet eens te kunnen schatten hoelang H.D.D. al groothandelaar was (p. 30). Ondanks het feit dat u verklaarde dat H.D.D. reeds 2 echtgenotes had kon u slechts hun voornamen benoemen, meer bepaald Za. en Ze. (p. 28) en beweerde u hun clans niet te kennen (p. 28 en 29). Hoewel u verklaarde dat Za. in dezelfde wijk als u woonde, Polize Meret, (p. 28) en u verklaarde Za. van op afstand te kennen (p. 28) wist u niet hoelang Za. al gehuwd was met H.D.D. (p. 28) en verklaarde u in verband met het huwelijk van H.D.D. met Za. dat u hun achtergrond niet kent (p. 28) en enkel weet dat Za. zijn vrouw is (p. 28). Hoewel u weliswaar enkele kinderen van H.D.D. en Za. bij naam kon noemen (p. 29) verklaarde u niets over deze kinderen te kunnen vertellen (p. 29) en enkel weet dat zij naar school gaan (p. 29) ondanks uw verklaring dat ze naar de Polize Meret-school gingen, dezelfde school alwaar u ook school liep (p. 29). U verklaarde niet te weten of H.D.D. kinderen had met Ze. (p. 29) en wist niet wanneer H.D.D. de pelgrimtocht deed en de titel 'haji' verwierf (p. 32). U verklaarde niet te weten of H.D.D. al dan niet broers en zussen had (p. 30), kon geen andere familieleden - dan zijn 2 vrouwen en enkele kinderen - benoemen (p. 31) en kon evenmin een duidelijk antwoord geven op de vraag of H.D.D. al dan niet scholing genoot (p. 30). Wanneer de interviewer van het CGVS u vervolgens vroeg "Vertel me wat u weet over H.D." (p. 31) repliceerde u "Hij is rijk, dat is alles wat ik weet" (p. 31). Hoewel u verklaarde dat de directe aanleiding voor uw vlucht (p. 33) een vergadering was in uw nonkels huis van oudsten waarbij de huwelijksplechtigheid georganiseerd werd en uw huwelijksdatum werd vastgelegd (p. 32) kon u niet toelichten hoeveel (p. 33) noch welke oudsten precies verzamelden in uw nonkels huis (p. 33) noch kon u toelichten wat de vastgelegde huwelijksdatum dan wel was (p. 33). U verklaarde evenmin te weten wat de afgesproken bruidsprijs was die H.D.D. voor u zou betalen (p. 35) en hoeveel uw nonkel zou ontvangen indien u zou huwen met H.D.D. (p. 34) hoewel doorheen uw asielrelaas de rode draad toch was dat uw nonkel u wilde uithuwelijken omwille van geld en u in dit verband onder meer verklaarde "hij [nonkel] wil me verkopen voor geld" (p. 13). Daarenboven verklaarde u dat het mogelijk is dat uw nonkel of H.D.D. nog steeds op zoek zouden zijn naar u omdat u veronderstelde dat uw nonkel al enig geld voor u kreeg (p. 34).

Ten vierde kan worden opgemerkt dat u verklaarde tijdens uw verblijf in Addis Ababa samen met uw echtgenoot H. A.O. - van 28 oktober 2011 tot en met 19 januari 2012 - geen persoonlijke problemen gekend te hebben (p. 19). U verklaarde in dit verband dat u onder meer Addis Ababa besloot te verlaten omdat u bij uw moeder in België wilde komen leven (p. 19), omdat het leven in Addis Ababa duur was en u het zich niet kon veroorloven (p. 35) en tot slot dat uw nonkel u zou kunnen traceren in Addis Ababa (p. 36) hoewel u dit vermoeden geenszins kon objectiveren.

Aldus kan besloten worden dat u het geenszins aannemelijk heeft kunnen maken dat u werkelijk gedwongen zou uitgehuwelijkt worden zoals u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal nochtans steeds staande hield. De door u afgelegde vage, weinig aannemelijke en weinig verenigbare verklaringen ondermijnen bijgevolg in sterke mate de geloofwaardigheid van het door u afgelegde asielrelaas.

Uit al het voorgaande blijkt dat in uw geval bezwaarlijk gesproken kan worden van een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of van een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde identiteitskaart uitgereikt op 29 november 2010 [20/03/2003 volgens de Ethiopische kalender] werd hoger reeds besproken.

Wat betreft de door u voorgelegde Student Identification Card uitgereikt door de universiteit Lucy College in 2003 (E.K.) kan gezegd worden dat uw studies aan deze universiteit niet onmiddellijk betwijfeld worden.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat ook ten aanzien van uw moeder R.A.W. [O.V. nr. 6.271.542 - C.G. nr. 08/13249] in het kader van haar asielaanvraag door het CGVS een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen op basis van de bedrieglijkheid van haar verklaringen.

U legde geen documenten voor waaruit zou kunnen blijken welke reisweg u vanuit Ethiopië heeft afgelegd en wanneer u precies in België bent aangekomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster stelt dat “*onder meer de rechtsregelen die opleggen dat de bestreden beslissing zou gemotiveerd zijn*” geschonden worden, alsmede artikel 1 van het Verdrag van Genève en de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekster haalt eveneens aan dat de motivatie van de beslissing gebrekkig, onjuist en onvoldoende is en dat het CGVS machtsmisbruik heeft begaan en heeft nagelaten om de verschillende elementen van de gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en in de zin van subsidiaire bescherming die verzoekster naar voren heeft gebracht voor de verschillende instanties te onderzoeken. Verzoekster meent dat er eveneens sprake is van een manifeste beoordelingsfout, van een schending van het principe van goede administratie en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster verwijst tevens naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en haalt doorheen het verzoekschrift diverse rechtsleer en rechtspraak aan. Verder in het verzoekschrift haalt verzoekster nog de rechten van de verdediging en de artikelen 6 en 14, §1 EVRM aan.

2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Een middel of een onderdeel van een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch ook wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Het volstaat dan ook niet louter te wijzen op wettelijke bepalingen en rechtsbeginselen zonder nader uit te werken hoe deze geschonden worden door de bestreden beslissing. De aangevoerde schending van “*het principe van goede administratie*” is dan ook onontvankelijk nu dit beginsel de Raad niet bekend is.

2.5. Machtsafwending houdt in dat een orgaan de bevoegdheid die hem werd verleend tot het bereiken van een bepaald doel van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven. Verzoeker voert niet het minste element aan waaruit zou kunnen blijken dat een ongeoorloofd oogmerk het enige doel is van de bestreden beslissing en het middel, voor zover het gesteund is op machtsafwending, niet ontvankelijk is (RvS 5 juli 2007, nr. 173.195).

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr.

154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.7. De procedure voor de commissaris-generaal is geen juridictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoont hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen. Artikel 6 van het EVRM is niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169). Evenmin kan worden ingezien, en wordt evenmin toegelicht, hoe een schending van artikel 14 EVRM zou voorliggen.

2.8. Verzoekster vraagt, zonder enige toelichting, de zaak te verwijzen naar een driedelige kamer. Er is geen grond voorhanden om de zaak met toepassing van artikel 39/10 van de voormelde wet van 15 december 1980 door een driedelige kamer te laten behandelen.

2.9. Voorts stelt de Raad vast dat het verzoekschrift voor een groot deel bestaat uit theoretische overwegingen die verzoekster niet betreft op de motivering van de bestreden beslissing, daar waar een middel juist een concrete grief moet inhouden gericht tegen de bestreden beslissing (RvS 31 januari 2005, nr. 139.948; RVS 31 januari 2005, nr. 139.953). Bepaalde zinnen in het verzoekschrift zijn bovendien niet meer dan een loutere aaneenrijging van woorden, doorspekt met taalfouten en zonder interne logica en dezelfde wetsartikelen en rechtspraak worden daarbij verschillende malen herhaald. Daargelaten dat het verzoekschrift ongestructureerd en onzorgvuldig is opgesteld, kan de Raad enkel ingaan op hetgeen concreet en verstaanbaar gemotiveerd is. Het komt de Raad immers niet toe te speculeren over de mogelijke bedoeling van verzoeksters argumenten.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster verklaarde dat zij na de dood van haar vader opgevangen werd door haar oom, die sindsdien haar levensonderhoud en haar studies financierde. Verzoekster zou Ethiopië zijn ontvlucht omdat diezelfde oom haar wou uithuwelijken aan een oude, rijke man.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoekster – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. De asielzoeker moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.3. De Raad stelt vast dat de asielaanvraag van verzoeksters moeder werd afgewezen onder meer omdat zij niet aannemelijk had gemaakt van Ethiopische nationaliteit te zijn (RVV 28 april 2010, nr. 42 508), wat tevens verzoeksters Ethiopische nationaliteit en afkomst hypothekeert. Voorts blijkt uit het gehoorverslag dat verzoekster, die studeerde aan de universiteit en een sociaal leven had, verklaarde dat zij niets afwist van *“verkiezingen in Ethiopië”*, enkel de naam van de president en van de eerste minister kende maar geen enkele andere minister kon noemen, slechts 2 politieke partijen kon noemen doch verklaarde deze niet verder te kunnen toelichten, zelfs geen partijleden kon noemen en verklaarde *“Ik weet enkel de naam Kinijit”* (gehoorverslag CGVS, p.24). Toen er gevraagd werd naar de namen van zones somde ze spontaan maar verkeerdelijk enkele namen van steden op en toen de vraag hersteld werd, gaf verzoekster toe dit niet te weten (*“Nee, ik leerde hen maar ben hen vergeten”*, CGVS-verhoor CGVS, p.25) terwijl een gebrek aan dergelijke parate kennis onaanvaardbaar is voor een universiteitsstudente. Verzoeksters zeer beperkte kennis van Ethiopië komt dan ook klaarblijkelijk ingestudeerd voor, temeer nu haar moeder reeds een asielprocedure doorliep en verzoekster wist aan welke vragen ze zich kon verwachten, en in het kader van de asielprocedure van haar moeder eveneens werd vastgesteld dat ook haar beperkte kennis ingestudeerd voorkwam. Voorgaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoeksters nationaliteit en aldus van haar asielrelaas.

3.4. Verzoekster laat na de kern van haar asielrelaas aan te tonen, met name dat haar vader overleden is, en dat zij naderhand opgevangen werd door haar oom, terwijl redelijkerwijze verwacht mag worden dat zij deze feiten makkelijk kan documenteren. Aangezien verzoekster geen problemen had met de Ethiopische overheid zijn er ook geen redenen voorhanden waarom verzoekster zich niet genoegzaam legitimeert met recente identiteitsdocumenten. Integendeel, verzoeksters identiteitskaart, die zij recent ontving aangezien zij verklaarde dat deze jaarlijks hernieuwd moet worden doch dat *“tegen het hernieuwd moest worden was ik al in België”* (gehoorverslag CGVS, p.22), geeft de naam op van verzoeksters vader als contactpersoon, terwijl verzoekster net als haar moeder verklaarde dat haar vader stierf in 2007. De loutere bewering in het verzoekschrift *“dat er een administratieve fout is gebeurd in het uitreiken van de identiteitskaart, hetgeen tot op heden niet door haar werd bemerkt”* kan bezwaarlijk volstaan om deze vaststelling te verklaren te meer daar de geboortedatum op de identiteitskaart ook werd gemanipuleerd en gewijzigd. Er kan dan ook bezwaarlijk enige bewijswaarde gehecht worden aan de identiteitskaart. De neergelegde *“student identification card”* is geen identiteitsdocument en er kan evenmin worden ingezien waarom een universiteitsstudent deze hoedanigheid niet kan aantonen.

Voorts zijn de verklaringen van verzoekster en haar moeder over haar vader/echtgenoot strijdig. Verzoeksters moeder verklaarde dat haar echtgenoot een ongeluk had toen hij samen met zijn tweede vrouw, hun kinderen en haar zoon F. van Somalië naar Kenia vluchtte omdat hij door de Ethiopische autoriteiten verdacht werd van spionage (zie RVV 16 december 2009, nr. 36 035), verzoekster zelf echter verklaarde dat haar vader een auto-ongeluk had *“toen hij reisde van Somalië naar Dire Dawa”* (gehoorverslag CGVS, p.4) maar kan dit verder niet in het minst toelichten *“ik weet er niets over”*; *“we weten enkel dat hij stierf in een auto-ongeluk, meer weet ik niet, meer werd me niet gezegd”* (gehoorverslag CGVS, p.5), wat niet ernstig is nu dit een zeer ingrijpend incident was dat een determinerende invloed had op haar verdere leven, en ongetwijfeld uitvoerig besproken werd in familiekring. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat haar vader overleden is, haar asielmotieven, met name haar vrees voor haar oom die haar sindsdien financieel steunde, blijven dan ook loutere tegenstrijdige beweringen.

3.5. De commissaris-generaal wijst op tal van vaagheden en onaannemelijkheden in verzoeksters verklaringen die de geloofwaardigheid van het asielrelaas verder onderuithalen.

3.5.1. Verzoekster voert aan dat het *“zeer goed mogelijk”* is dat haar oom *“veel conservatiever”* en *“allesbepalend is”*. Het *“dient benadrukt te worden dat de oom zijn nichtje diende te financieren en in haar onderhoud diende te voorzien”* en de oom zou daarom besloten hebben dat verzoekster moest worden *“uitgehuwelijkt aan een oude rijke man”* omdat het *“realiseren van een dergelijk plan uiteindelijk zou zorgen dat de last van de zorg van zijn nichtje van hem zou afvallen”*. Verzoekster heeft gepoogd *“haar leven verder te zetten”*, wat *“evenwel maar uiteindelijk toegelaten was voorzover dit zou passen in de plannen van voormelde oom.”* Aangaande het feit dat zij mocht studeren meent verzoekster dat haar oom dit tolereerde omdat *“het zelfs zo kan zijn dat studie uiteindelijk de waarde van de koopwaar zou kunnen opdrijven.”*

3.5.2. Verzoeksters asielrelaas wordt niet geobjectiveerd. Verzoekster woonde na de dood van haar vader en het vertrek van haar moeder naar België in 2007, alleen samen met haar broers, ze werden financieel gesteund door een oom en regelmatig bezocht door tantes en haar grootmoeder (gehoorverslag CGVS, p.7). Verzoekster studeerde bovendien aan de universiteit, zij had een vriendje die zij dagelijks zag, ze *“studeerden op dezelfde school en we gingen na school naar zijn plaats”* (gehoorverslag CGVS, p.13) en *“gingen naar cafés samen, soms gingen we samen naar de cinema, dan gingen we naar zijn kamer”* (gehoorverslag CGVS, p.15). Zij zou ook op eigen initiatief en zonder medeweten van haar familie met dit vriendje in het huwelijk getreden zijn. Bovendien kon ze ook haar verblijf voor een paar maanden in Addis Abeba met haar echtgenoot, en haar vlucht alleen naar België organiseren. Aldus is verzoekster een vrije, zelfstandige en ondernemende vrouw die in haar activiteiten gesteund of toch minstens niet tegengewerkt werd door haar familie. De commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht dat verzoeksters profiel en levenswijze niet te rijmen valt met haar voorgehouden ondergeschiktheid ten opzichte van een strenge en conservatieve oom, die haar zelfs zou doden indien zij weigerde om tegen betaling te huwen met een oude, rijke man.

3.5.3. Verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat zij in het geniep en tegen de wil in van haar familie, gehuwd zou zijn met haar vriendje terwijl indien verzoekster traditioneel huwde dit algemeen bekend wordt in haar sociale omgeving (*“traditioneel huwelijk, clanoudsten zitten samen en voltrekken het huwelijk”*, gehoorverslag CGVS, p.20). Verzoekster toont dan ook niet aan hoe haar huwelijk aan haar oom kon voorbijgaan. Dat zij geen huwelijkscertificaat verkreeg doet hieraan geen afbreuk. Verzoeksters verklaringen inzake de reden waarom haar vriendje en zij de beslissing namen om stiekem te huwen, kunnen evenmin overtuigen, noch geobjectiveerd worden en zijn niet logisch. Verzoekster verklaarde enerzijds dat haar partner en zij besloten om te huwen omdat *“in onze cultuur bij de Somali is het de gewoonte dat de ouders het huwelijk regelen, mijn nonkel wilde me uithuwelijken aan iemand buiten mijn wil”* en ze wilden *“een legale band hebben omdat we allebei bang waren omdat mijn nonkel onze relatie uit elkaar zou kunnen halen, mijn plan was mijn studies afmaken en dan een leven op te bouwen met hem”* (gehoorverslag CGVS, p.11-12). Anderzijds verklaarde verzoekster dat zij dit huwelijk altijd verborgen hield voor haar familie, zelfs nooit de toestemming vroeg om te huwen met haar vriendje en hen evenmin nadat ze gehuwd waren met haar huwelijk confronteerde omdat *“het is ondenkbaar in mijn traditie”* dat *“een vrouw (...) huwt met een persoon van zijn keuze, families hebben rechten om een huwelijkspartner te dwingen te scheiden en opnieuw met een ander te huwen”* en ze er zeker van was dat *“ze zullen niet luisteren naar mij, ze zijn allemaal geïnteresseerd in geld”*. Toen haar oom een rijke, in haar geïnteresseerde man gevonden had vluchtte ze ook onmiddellijk naar Europa omdat ze zouden *“niet twijfelen om me te doden omwille van mijn weigering, ik wilde dat risico niet lopen”* (gehoorverslag CGVS, p.34-35). Ook in het verzoekschrift benadrukt verzoekster *“Dat onderhandelingen geen enkele kans zouden maken”*; *“Dat zowel zijzelf, haar zieke moeder, als haar echtgenoot en diens familie te bang geworden waren, te worden ontdekt door de oom”* en dat bij een *“voorstel tot gedwongen huwelijk men nu eenmaal gedwongen wordt zonder dat er iets kan worden aan gedaan.”* De Raad ziet echter niet in dat verzoekster besloot om met haar partner te huwen om aan een gedwongen huwelijk te ontkomen, wanneer zij er echter volledig van overtuigd was dat ondanks haar huwelijk met haar partner zij aan een gedwongen huwelijk niet kan ontsnappen, en dat vluchten naar België voor haar de enige uitweg was. Ten slotte ziet de Raad evenmin in hoe verzoekster die (in het geheim) al gehuwd is, al verplicht kan worden een tweede echtgenoot te nemen. De Raad kan verzoekster dan ook niet volgen waar ze meent dat haar asielrelaas *“niet onlogisch”* is en *“dergelijke zaken vrij vaak gebeuren”*.

3.6. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat verzoekster geheel onbekend is met de *“oude, rijke man”* aan wie ze zou worden uitgehuwelijkt. Verzoekster kon geen vragen over de meest elementaire gegevens beantwoorden en kwam niet verder dan *“Hij is rijk, dat is alles dat ik weet”* (gehoorverslag CGVS, p.31). Verzoekster kent noch zijn volledige naam, noch of hij broers en zussen had, noch of hij gestudeerd heeft, noch hoe hij haar nonkel kende en kon evenmin zijn activiteiten als handelaar toelichten, noch zijn 2 andere echtgenotes noch zijn kinderen. Voorts wist verzoekster evenmin welke concrete plannen er reeds gemaakt werden voor het huwelijk, zij wist niet welke clanoudsten betrokken waren bij de besprekingen van het huwelijk, noch welke huwelijksdatum er werd vastgelegd, noch hoeveel de bruidschat bedroeg (gehoorverslag CGVS, p.26-34). Voor zover verzoekster naar Europa vluchtte omdat zij niet wilde huwen met de man die haar oom op het oog had, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij bekend is met deze man. Indien verzoekster gedwongen wordt om met iemand te huwen, en zelfs vreest vermoord te worden als zij dit weigert, mag immers worden verondersteld dat zij minstens van haar oom meer informatie zou hebben gevraagd inzake deze man, temeer nu haar oom

haar zou hebben opgezocht om dit met haar persoonlijk te bespreken (gehoorverslag CGVS, p.31), en zij deze man ook zelf ontmoette (gehoorverslag CGVS, p.26). Om diezelfde reden mag ook worden verondersteld dat zij informeerde naar de getroffen regelingen voor het huwelijk, zodat zij minstens kan inschatten in welke mate het gedwongen huwelijk waarvoor zij vreesde imminent is. Dat verzoekster naar eigen zeggen "*niet geïnteresseerd*" was in de man met wie zij gedwongen werd om te huwen noch in de organisatie van het huwelijk, is onaanvaardbaar indien zij net omwille van dit huwelijk met deze persoon waartoe zij gedwongen werd, Ethiopië zou zijn ontvlucht. Aldus ontkent verzoekster zelf haar beweerde vrees.

3.7. Daargelaten de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas toont verzoekster hoe dan ook niet aan dat indien haar familie haar wou uithuwelijken aan een oude man, zij hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming. Verzoekster ondernam zelfs geen enkele poging om de hulp van de Ethiopische autoriteiten in te roepen (gehoorverslag CGVS, p.35), niettemin gedwongen huwelijken in Ethiopië bij wet verboden zijn en van een asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij alvorens zijn land van herkomst te ontvluchten eerst alle vormen van nationale bescherming waarop hij aanspraak kan maken, uitput. Bovendien wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoekster alvorens naar België te vluchten, enkele maanden met haar echtgenoot in Addis Abeba kon verblijven, waar zij geen problemen ondervond en ook niet lastiggevallen werd door haar oom, hoewel deze haar huwelijk reeds geregeld had. Verzoekster zou echter toch besloten hebben om naar België te komen omdat "*het leven is daar te duur*" (gehoorverslag CGVS, p.36), wat bezwaarlijk kan overtuigen nu de levenskost in Europa merkkelijk hoger ligt. Dergelijke financiële motieven hebben hoe dan ook geen nexus met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Aldus maakt verzoekster niet aannemelijk in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

3.8. Tenslotte stelt de Raad vast dat de asielaanvraag van verzoeksters moeder eveneens werd afgewezen omdat noch haar Ethiopische nationaliteit en afkomst, noch haar asielmotieven konden overtuigen, en haar verklaringen ingestudeerd voorkwamen. Verzoekster bevestigde bovendien dat haar moeder naar België migreerde louter om medische redenen (gehoorverslag CGVS, p.6). Aangezien verzoeksters asielrelaas over de gehele lijn ongeloofwaardig is en verzonnen voorkomt, maakt zij evenmin aannemelijk dat zij haar moeder kwam vervoegen omdat zij nood had aan internationale bescherming.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK